Nr. 41

10 oktober 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

VIER MANNEN EN EEN DRAAK

Een arme man had vier zonen. Toen zij volwassen waren, sprak hij tot hen: „Beste jongens, jullie moeten de wereld in. Ik heb niets, dat ik je geven kan. Ga maar in den vreemde, leer een handwerk en zie dan maar, hoe je je erdoor slaat." En de vier broeders namen die raad aan, zeiden hun vader goedendag en trokken samen de poort uit.

Toen zij een eind gelopen hadden, kwamen zij aan een kruispunt van vier wegen, die naar vier verschillende landstreken voerden. Hier zei de oudste: „Nu moeten wij uit elkaar gaan. Maar vandaag over vier jaar zullen wij op dezelfde plek terugkomen."

„Goed, dat doen we," zeiden de drie andere broers.

Nu ging ieder zijns weegs. De oudste ontmoette een man die vroeg, waar hij heen ging en wat hij van plan was.

„Ik wil een handwerk leren," antwoordde eerstgenoemde.

Toen zei de man: „Ga met mij mee en word dief."

„Nee, nee," wierp de ander tegen, „dat is geen eerlijk handwerk."

„O," zei de man, „maak je maar niet ongerust. Ik zal je alleen maar leren, hoe je pakken kunt, wat geen ander mens krijgen kan. En wat je wegneemt, zal slechts tot nut en voordeel zijn van anderen."

Toen liet de jongen zich overhalen en hij werd een dief, die zijns gelijke niet had.

De tweede broeder ontmoette een man, die hem ook vroeg, wat hij leren wilde.

„Ik weet het nog niet," antwoordde hij.

„Ga dan met mij mee en word sterrenkijker. Geen beter vak dan dit; niets blijft voor je verborgen."

De ander stemde toe en hij werd zó'n knappe sterrenkijker, dat zijn meester hem, toen hij volleerd was en verder wilde trekken, een kijkglas gaf. „Daarmee kun je alles zien, wat op aarde voorvalt. Niets kan je verborgen blijven," verzekerde zijn meester.

De derde broer werd door een jager in de leer genomen en hij werd zó grondig onderricht in alles wat tot het jagersvak behoort, dat hij een buitengewoon jager werd. De meester gaf hem bij het afscheid een buks en verklaarde: „Die buks mist nooit. Alles waar je op aanlegt, zul je ook raken."

De jongste broer kwam eveneens een man tegen, die hem aansprak en naar zijn voornemens vroeg. „Heb je geen zin om kleermaker te worden?"

„O nee," antwoordde de jongen, „dat nooit! Kromzitten van 's morgens tot 's avonds, altijd op en neer met de naald en dan met het strijkijzer heen en weer, daar voel ik niets voor."

„Och, kom," lachte de man, „je bent niet wijs. Bij mij leer je een heel bijzondere soort van kleermakerskunst, heel aangenaam en nuttig en ook in veel opzichten eervol."

De jongste liet zich bepraten en ging mee. De man leerde hem zijn kunst tot in de puntjes. Bij het afscheid gaf hij hem een naald en zei: „Hiermee kun je alles naaien, wat los en vast is; het doet er niet toe of het week is als een ei of hard als staal. En het wordt altijd één geheel, zodat er geen naad meer te zien is."

Toen de vier jaren om waren, kwamen de gebroeders tegelijk aan het kruispunt terug. Zij begroetten elkaar hartelijk en wandelden samen naar hun vader terug.

Zij vertelden, hoe het hun gegaan was en hoe ieder wat geleerd had.

Zij zaten voor het huis onder een grote boom en de vader zei: „Ik wil jullie dadelijk op de proef stellen en zien, wat je kunt." Hij keek eens naar boven en richtte zich toen tot zijn tweede zoon. „Boven in de top van de boom zit een vinkenest tussen twee takken. Vertel mij eens, hoeveel eieren erin liggen."

De sterrenkijker nam zijn kijkglas, keek naar boven en zei: „Het zijn er vijf."

Toen beval de vader de oudste: „Haal jij de eieren er nu uit, zonder dat de vogel, die erop zit te broeden, gestoord wordt."

De knappe dief klom in de boom en nam bij het vogeltje, dat niets merkte en rustig bleef zitten, de vijf eieren weg en bracht ze aan zijn vader. Deze nam ze aan en legde er een op iedere hoek van het tafeltje en het vijfde in het midden. Daarna sprak hij tot de jager: „Jij schiet mij met één schot die vijf eieren middendoor."

De jager legde zijn buks aan en schoot de eieren, zoals zijn vader verlangd had, alle vijf met één schot middendoor.

„Nu komt de beurt aan jou," zei de vader tegen de vierde zoon. „Jij naait de eieren weer aan elkaar en ook de jonge vogeltjes die erin zitten. En je moet het zó doen, dat zij van het schot helemaal geen hinder hebben."

De kleermaker haalde zijn naald te voorschijn en ging aan het werk. Toen hij klaar was, moest de dief de eieren weer in het nest en onder het vogeltje leggen, zonder dat het er iets van gewaar werd. De vink verzorgde ze verder en na een paar dagen kropen de kleintjes eruit. Deze

hadden op de plaats, waar de kleermaker hen aan elkaar had genaaid, een rood streepje op de hals.

„Ja, hoor!" zei de oude man tot zijn zoons, „ik moet erkennen, dat jullie je tijd uitstekend besteed hebt en wat degelijks hebt geleerd. Ik kan niet beslissen, wie van jullie de knapste is. Maar misschien doet zich gauw een gelegenheid voor, waarbij je je kunst kunt toepassen."

Niet lang daarna was er groot alarm in het land: de prinses was geroofd door een draak. De koning verkeerde dag en nacht in onrust en zorgen. Hij liet omroepen, dat degene die zijn dochter terugbracht haar echtgenoot zou worden. De vier gebroeders bespraken de vreselijke gebeurtenis onder elkaar. Dat was nu een goede gelegenheid voor hen om voor de dag te komen, vonden zij en ze besloten de prinses te bevrijden.

„Waar zij is, zal ik wel gauw te weten komen," zei de sterrenkijker en hij keek door zijn kijker. „Ik zie haar: zij zit ver van hier op een rots in zee en naast haar ligt de draak."

Daarop begaf hij zich naar de koning en verzocht om een schip voor hemzelf en zijn broers. Vervolgens voer hij met hen over zee, totdat zij op de bewuste plaats aankwamen. De koningsdochter zat daar en de draak lag vlak in haar nabijheid te slapen. De jager zei: „Ik durf niet te schieten, want ik zou ook de prinses kunnen doden."

„Dan zal ik het eens proberen," zei de dief en hij stal de prinses van de draak weg, zó handig en voorzichtig, dat het ondier niets merkte en rustig bleef doorsnurken. De broers snelden vol vreugde met de koningsdochter naar het schip en stuurden het vaartuig naar open zee.

Toen de draak bij zijn ontwaken de prinses miste, kwam hij het gezelschap achterna door de lucht. Hij vloog naar het schip en wilde zich op hen storten; maar toen legde de jager zijn buks aan en schoot hem midden door zijn hart, zodat het ondier dood neerviel. Helaas! Het was zulk een reusachtig monster, dat het met zijn val het gehele schip verpletterde. Gelukkig konden de broers en de prinses nog enkele planken grijpen, zodat zij niet verdronken. En nu was de kleermaker op zijn post! Hij naaide met een paar grote steken de planken gauw aan elkaar. Hij ging erop zitten, zocht alle stukken van het schip bijeen en naaide ook die zó vaardig aan elkaar, dat in korte tijd het schip weer volkomen in orde was. Zo kwamen zij eindelijk behouden thuis.

Toen de koning zijn dochter terugzag, toonde hij zich zeer verheugd en hij sprak tot de vier broers: „Een van jullie mag haar tot echtgenote hebben, maar wie het zijn zal, moet je onder elkaar uitmaken."

Toen begonnen zij te krakelen. De sterrenkijker zei: „Als ik de prinses niet gezien had, waren al jullie kunsten voor niets geweest."

De dief sprak: „En wat had het zien geholpen, als ik haar niet van de draak had weggehaald?"

De jager zei: „Jullie zouden, met de prinses erbij, door de draak verscheurd zijn geworden, als mijn kogel hem niet geraakt had."

Doch toen nam de kleermaker het woord. „Had ik met mijn kunst het schip niet weer in elkaar gezet, dan waren jullie allemaal jammerlijk verdronken."

Toen moest de koning wel uitspraak doen.

„Je hebt alle vier gelijke rechten, maar omdat je niet alle vier met de prinses trouwen kunt, krijg je haar geen van allen. Ik wil jullie echter ieder tot beloning een deel van mijn koninkrijk geven."

Dit vonden de broeders uitstekend en zij zeiden: „Zo is het beter dan dat wij ruzie maken. Laten we doen wat de koning zegt, en wij kunnen met vader onbezorgd verder leven."

Toen de koning zijn dochter terugzag, toonde hij zich zeer verheugd.

HET GEHEIMZINNIGE MEER

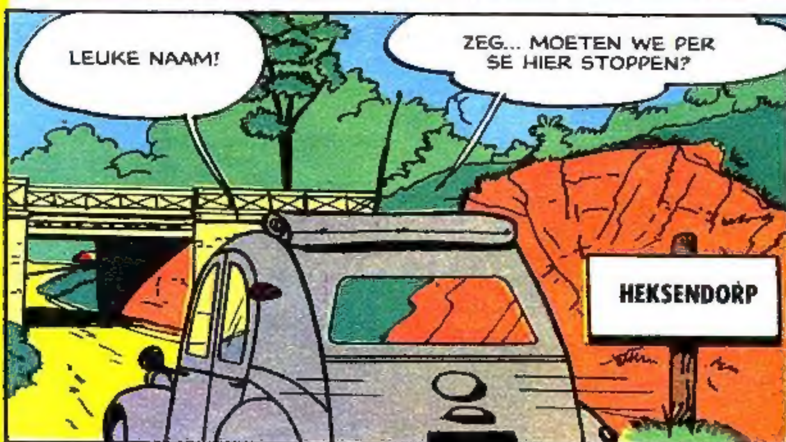

VOLGENDE WEEK:

DE GEHEIMZINNIGE DWERG

Brabo
DE WAGEN-MENNER

ONBEWUST VAN WULVA'S GEMENE STREEK LIEPEN BRABO EN ELDA MET DE ANDERE WAGENMENNERS NAAR DE STALLEN.
DE WITTE HENGSTEN HEBBEN GEEN SCHIJN VAN KANS TEGEN MIJN KOPPEL. IK ZAL JE HET LATEN ZIEN!

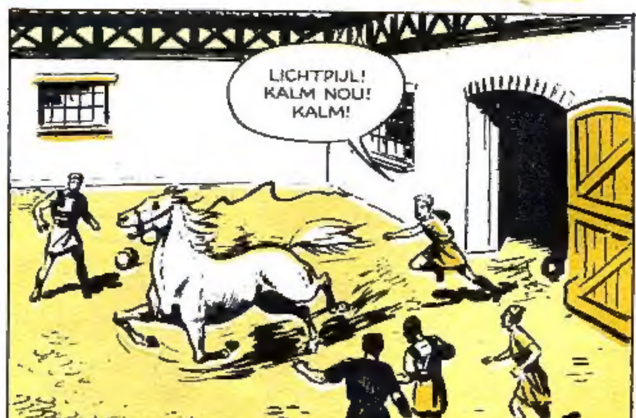

BRABO GLIMLACHTE EN TOONDE ZIJN ZWEEP.
JE VERGEET, DAT DE ZWEEP VAN SENATOR TIBERO ME GELUK ZAL BRENGEN.

VOOR DE GRAP LIET BRABO DE ZWEEP KNALLEN.
HOOR JE WEL? HIJ KAN PRACHTIG KNALLEN.

OP HET GELUID VAN DE ZWEEP KLONK ER EEN WOEDEND GEBRUL IN DE STAL.

BRABO RENDE ONMIDDELLIJK DE STAL IN.
WAT HEEFT LICHTPIJL INEENS?

BRABO GREEP HET BIT, MAAR HIJ WERD OPZIJ GEWORPEN.
HIJ IS LOSGEBROKEN! VAN DE DEUR WEG!

LICHTPIJL! KALM NOU! KALM!

BRABO PROBEERDE HET PAARD TE KALMEREN.

HET PAARD IS NIET MEER TE HOUDEN!

RUSTIG NOU, BEFSTJE! AH! WEER MIS!

OP DAT MOMENT NADERDE WULVA. HIJ RAAPTE BRABO'S ZWEEP OP.

BRABO WEET NIET DAT HET LICHTPIJL NIET IS! ÉÉN ZWEEPKNAL KAN HEM OP HOL DOEN SLAAN!

PLOTSELING NAM BRABO EEN REUSACHTIGE SPRONG - GREEP DE TEUGELS...

BRABO HEEFT HEM!

LICHTPIJL WORDT KALMER!

OEEEI! JAAAAAA!

EINDELIJK WIST BRABO HET PAARD TOT STILSTAND TE BRENGEN. WULVA HIEF DE ZWEEP...

KNAP WERK, BRABO!

BRABO DENKT DAT HIJ HET BEEST IN ZIJN MACHT HEEFT! WACHT MAAR...

WULVA LIET DE ZWEEP KNALLEN!

KIJK UIT!

HET PAARD RUKTE ZICH BRIESEND LOS.

HIJ GAAT OP DE HEKKEN AF. GOOI ZE DICHT!

MAAR HET WOEDENDE DIER WAS NIET TE HOUDEN!

HET PAARD IS RAZEND. IK MOET VLUG HANDELEN, ANDERS RENT HIJ ZICH TE PLETTER!

EEN SCHIP VOOR DE KONING

Carlo dreef de twee melkgeiten naar het weitje aan de voet van de heuvel. Hij sloot het hek zorgvuldig af, zodat de beesten niet konden ontsnappen.

,,Wees maar blij dat je zo'n mooi weitje hebt," zei hij tot de geiten, die al weer knabbelden aan het malse gras.

Het water van het beekje vlak langs de wei kabbelde rustig verder. Carlo haalde wat gerst uit zijn zak en gooide het naar de eenden, die vlug zijn kant op zwommen.

,,Dat is voor je ontbijt," riep hij. ,,De rest van de dag moet je zelf maar voor je eten zorgen."

De eenden doken op hun kop het water in om de korrels op te pikken en sommige kwamen naar de oever en pikten in zijn blote tenen alsof ze wilden zeggen: Toe jò, gooi nog wat!

Carlo was trots op de geiten van zijn vader en de eenden van zijn moeder. Hij was haast altijd blij, want overal vond hij dingen die goed waren en hem plezier deden. Hij maakte de knopen van zijn bloes los en stroopte de pijpen van zijn broek tot boven zijn knieën. Hij was klaar met zijn werk en kon nu doen waar hij zin in had. De zachte grond voelde lekker warm aan onder zijn voeten. Van puur plezier begon hij hard te lopen. Maar ineens bleef hij staan en streek de zwarte haren van zijn voorhoofd naar achter. In de boom vlak voor hem zat een merel te fluiten. Carlo spitste zijn lippen en floot ook, laag en slepend. De vogel antwoordde. Weer floot Carlo en de vogel kwam lager op een tak zitten en antwoordde opnieuw.

Carlo lachte. Hij strengelde zijn vingers achter zijn hoofd ineen en zei hardop: ,,Wat voel ik me toch gelukkig. Wie in Italië zou nu niet gelukkig zijn?" Hij ging onder de boom zitten en dacht erover na.

Vader was gelukkig, dat was zeker. Hij was houthakker en trok iedere dag naar het bos; hij had het erg druk. Moeder was ook altijd in de weer met het huishouden en met kaas maken. En Maria, zijn grote zus, vanzelf, want die moest op de kleintjes passen. En hijzelf, hijzelf het meest, want hij was de baas van de bergen en de bossen, van de rotsen en zandheuvels, van de weiden en het riviertje.

Hij wandelde naar een van de heuvels en liet het warme zand door zijn vingers glijden. In dunne straaltjes kroop het door het holletje, dat hij van zijn hand vormde.

Hier maken ze nu glas van, dacht Carlo. Ruiten en flessen en vazen en allerlei mooie dingen.

Nicolo, die een eindje verder woonde, was een meester in het glasblazen, volgens vader; Carlo was al vaak van plan geweest eens een kijkje bij hem te gaan nemen, maar de oude man keek altijd somber en Carlo was eigenlijk een beetje bang voor hem. Kijk, daar kwam de oude man net aan.

,,Wat lig je daar te lummelen in de zon," zei hij tegen de jongen. ,,Sprokkel liever wat hout voor me; je weet toch wel dat het vuur onder de potten, waar het zand in bewaard wordt, nooit uit mag gaan."

De oude man, krom van het harde werken, trok zijn broek wat op en wachtte op antwoord. Carlo sprong op.

,,Goed hoor, Nicolo," zei hij en veegde haastig zijn handen aan zijn bloes af. ,,Ik ga hout voor je halen bij vader. Hij verkoopt het brandhout heel goedkoop."

Zo vlug hij kon rende hij naar zijn vader toe die druk bezig was tussen de bomen. Boomstammen lagen netjes geveld en gekapt naast elkaar gereed en van de takken waren kleine stapeltjes brandhout gemaakt.

,,Nicolo wil brandhout hebben," zei hij tot vader. ,,Kan ik deze hoopjes meenemen?"

,,Ga je gang maar," antwoordde vader. ,,Je kent de prijs." Carlo knikte.

Hij nam een flinke vracht op zijn schouders en droeg die naar het huisje van de oude man. Hij wou Nicolo graag helpen, en zijn vader ook. Als hij hout verzamelde, zorgde hij dat de oven van de oude man warm bleef en zijn vader verdiende weer wat extra's.

Twee vliegen in één klap, bedacht hij. Mooier kon het al niet. Een paar maal liep hij heen en weer, telkens met een vracht op zijn schouders of in zijn armen.

,,Ziezo," zei hij toen. ,,Nu kunt u weer een poosje vooruit."

De oven was gloeiend heet, Carlo hield

een hand voor zijn gezicht om het tegen de hitte te beschermen. Tegen de muur stonden de vaten vol fijn zand. Op het vuur stond een dikke pot gevuld met een of andere brij. Nicolo stond vol spanning naar die pot te kijken alsof hij op iets wachtte, de jongen wist niet wat hij ervan moest denken. Wat zag die oude man nu aan die brij, die langzaam begon te pruttelen?

Het huisje van Nicolo was erg klein. Twee vertrekken waren er, een waar de oude man sliep en at en het andere waar hij werkte. Tegen de muur stond een grote tafel, en daarboven enkele planken met flesjes en potjes vol gekleurde vloeistoffen.

„Kom er asjeblieft nooit aan," zei Nicolo tot de jongen. „Er zijn vergiftige stoffen bij." Carlo knikte. Een lange blaaspijp hing aan de muur. De oude man zag Carlo kijken.

„Glasblazen is zo simpel als bellen blazen," zei hij glimlachend. Zijn ogen begonnen te twinkelen. „Als je weet hoe het moet, tenminste."

Carlo zuchtte. Hij wou ook graag glasblazer worden. Plotseling zei hij: „Nicolo, als je een van de beste glasblazers bent van Italië, dat heeft vader me verteld, waarom woon je dan hier zo heel alleen in het bos? Je maakt alleen glas in je oven. Waarom maak je niet van die mooie dingen die je vaak in de winkels ziet staan?"

Nicolo keek hem zwijgend aan.

Carlo voelde hoe hij rood werd tot achter zijn oren, nu hij die brutale vraag gedaan had. De oude man stopte een paar houtblokken in de gapende ovenmond.

„Ja," zei hij toen langzaam, „je vader heeft gelijk. Ik was vroeger een van de beste glasblazers van het land. Maar er zijn meer goede vaklieden en ik, ik wou iets maken dat een ander niet kon. Ik wou absoluut de beste kunstenaar zijn. Ik wou iets doen voor de koning, iets dat aan Italië grote roem zou geven."

De oude man klopte op zijn borst en Carlo stond ademloos naar hem te luisteren.

„Och, er zijn er zoveel die hun vak goed verstaan en er liefde voor hebben. Maar wat kunnen wij eigenlijk? We maken doorschijnend glas, blauw of groenachtig of grijs getint, als we dat wensen. Maar heb je nooit een rode vogel zien vliegen? Heb je weleens rode bloemen zien bloeien? Heb je de zon weleens bloedrood zien ondergaan? Ja, dat heb je zeker weleens gezien. Maar rood glas, rood glas, dat heb je nog nooit gezien. Niemand heeft ooit de kunst uitgevonden om rood glas te maken."

Hij streek met zijn hand over zijn ogen en staarde naar de flesjes en bakjes op de muurplanken.

„Ik werk hier nu heel alleen. Mijn hele leven lang heb ik al gezocht naar een middel om glas rood te maken... op duizend en één manieren."

Hij schudde het hoofd.

„Tot nu toe heb ik steeds gefaald en ik word te oud."

Carlo staarde naar de oude man. Tranen drongen naar zijn ogen. Wat jammer dat Nicolo niet gelukkig was. En daarstraks had hij nog gedacht dat iedereen in Italië blij zou zijn.

„Misschien kan glas helemaal niet rood gemaakt worden," zei hij medelijdend.

„O, jawel," antwoordde de oude man met vuur. „Beslist, dat móét kunnen. Als ik maar wist wat je moet gebruiken. Ik wou de eerste zijn die het gelukte... maar helaas."

Hij stond plotseling op. Schuim verscheen op de kokende pot. Die mocht niet overkoken, want dat was een goed glasblazer onwaardig. Vlug greep hij de lange schuimspaan en schuimde de pot af.

„Laat mij dat ook eens doen," vroeg Carlo.

Nicolo gaf hem het gereedschap en Carlo doopte met trillende vingers de schuimspaan in de kokende massa en schuimde de brij voorzichtig af. Telkens en telkens opnieuw en heel voorzichtig, zodat geen druppel over de rand van de pot vloeide.

Nicolo klopte hem op de schouder. „Heel goed," zei hij. „Jouw vingers hebben het juiste gevoel. Ik geloof zeker dat ik van jou een goede glasblazer zou kunnen maken. Voel je er iets voor?"

Carlo kon niets zeggen, maar zijn ogen zeiden genoeg. Hij voelde zijn hart luid bonzen onder zijn bloes. Toen het gesmolten glas tijd had gehad om af te koelen, goot Nicolo de brij op de grote houten tafel in het midden van de kamer. Hij rolde en kneedde alles precies zoals moeder deed, wanneer ze brood ging bakken. Na enige tijd, toen hij er zeker van was dat er geen luchtbellen meer in zaten, rolde Nicolo het glasdeeg in een aantal gelijke stukken die hij weer in

„Mijn hele leven lang heb ik al gezocht naar een middel om glas rood te maken."

Hij haalde het vogeltje voor de dag dat de glasblazer voor hem gemaakt had.

zuiver even grote stukken sneed, waarna hij ze hard liet worden. Die stukken legde hij bij de andere staven die al klaar waren. Over enige dagen was hij van plan ermee naar de stad te rijden om ze te verkopen aan de glasblazers die daar woonden. Voor het ontvangen geld kocht hij weer allerlei stoffen, waarmee hij probeerde rood glas te maken.

Carlo was naar huis gegaan. 's Avonds in bed lag hij na te denken over Nicolo's geheim. Jammer toch dat de oude man maar geen rood glas kon maken. Er moest toch een weg zijn om het wél te kunnen. Bloemen waren rood, vogelveren waren rood, de zon was rood.

Waarom zou je dan glas niet rood kunnen kleuren? Ja, waarom niet? Het was alleen de vraag maar, hoe!

Aan vader hoefde hij het niet te vragen. Die had alleen verstand van bomen.

Carlo wou niet, dat de oude man zich ongelukkig voelde. Hij piekerde erover als hij hout voor zijn moeder ging halen in het bos, als hij zijn twee geiten naar de wei dreef of als hij gerst naar de eenden gooide. Wat zou hij Nicolo graag eens bezig zien met de grote blaaspijp! Maar Nicolo liet die maar rustig aan de muur hangen. Carlo keek naar zijn eigen handen en zijn ogen lichtten op. Wat had Nicolo beweerd? Zou hij. . .? Wat zou vader wel zeggen van zijn plan. En moeder? Carlo, de zoon van een houthakker, wilde glasblazer worden. . .

De enige moeilijkheid was Nicolo zelf. „Ik raak de blaaspijpen niet meer aan voordat ik het geheim heb gevonden om rood glas te maken," had hij gezegd.

Maar misschien kon hij hem zonder die pijpen de kunst wel leren, dacht Nicolo. Misschien werd hij weer gelukkig als hij iemand het vak kon leren! Carlo sprong op. Hij moest het maar meteen gaan vragen.

De oude man was buiten met zijn kippen bezig. Hijgend bleef Carlo voor hem staan.

„Nou, nou," zei de oude man, „jij hebt eventjes hard gelopen. Wat is er aan de hand?"

„Nicolo," zei de jongen en hij keek de oude man smekend aan. „Wil je me asjeblieft leren glasblazen? Ik zal alles voor je doen: houthakken, de kippen voeren, potten afschuimen, boodschappen... ik..."

„Wel, wel," zei de oude man en Carlo zag tot zijn opluchting dat de glasblazer niet boos was.

„Goed, goed," zei hij toen. „Een handige jongen zoals jij wil ik het vak graag leren. En al die karweitjes, ja, ze worden me wat te zwaar."

Ze gingen naar binnen en Nicolo haalde de blaaspijp van de muur. Hij blies er eens in. Hij kneep één oog dicht en keek er eens doorheen. Met een doek wreef hij er het stof af.

„Zo, pak vast," zei hij en duwde Carlo de pijp in de handen. Toen sneed hij een reep van de hardgeworden brij af en begon die te smelten. Zodra het vloeibare glas in de kleine ketel goed op temperatuur was gekomen, nam de glasblazer de pijp van Carlo over en doopte de punt van de ijzeren buis in de sissende massa. Hij lichtte de punt omhoog en zijn lippen sloten zich nu om het mondstuk, terwijl zijn wangen bol stonden. Hij blies krachtig in de glazen bol die week en slap aan het andere eind te voorschijn kwam als een flinke zeepbel. Ademloos en met grote ogen stond Carlo te kijken. De glazen bol koelde af en werd losgemaakt en Carlo mocht hem in zijn handen houden.

„O, je kunt het echt, je kunt het echt," juichte hij. „Wat een prachtige glazen bol!"

„Nu jij," zei Nicolo glachend en gaf hem de blaaspijp in de hand. De oude handen sloten zich om de zachte vingers van de jongen.

„Laat de pijp zachtjes draaien in je vingers als je hem in de vloeistof doopt. Duw het ijzeren voorstuk net zo diep in de brei als je denkt glas nodig te hebben en houd het boven de ketel. Haal diep adem en duw, als de lucht nog in je mond is, het mondstuk tussen je lippen. En blazen! Denk eraan, direct de pijp loslaten als je niet meer blaast, anders verbrandt de hitte je mond."

Carlo luisterde aandachtig. Telkens opnieuw probeerde hij het precies te doen zoals Nicolo het hem verteld had en toen er na talrijke mislukkingen eindelijk een krom en scheef bolletje glas aan het uiteinde te voorschijn kwam, danste hij van geestdrift in het rond.

„Jij leert het beslist," zei Nicolo

lachend. „Jij hebt er gevoel voor.'

Nicolo nam de blaaspijp over. Snel doopte hij die in het vloeibare glas; zijn wangen gingen op en neer, op en neer voor de verbaasde ogen van Carlo blies de oude man een vogel. Ongelovig staarde de jongen naar het prachtstuk. Nicolo's handen beefden toen hij het werkstuk van de pijp losmaakte. Carlo staarde hem aan en keek in de ogen van de oude man

Ze stonden dof en verdrietig „Als het nu een rode vogel was. . ." zei hij zuchtend en hing de blaaspijp weer op

Carlo kreeg de mooie vogel mee naar huis Hij was blij en verdrietig Blij omdat hij mocht leren glasblazen. Verdrietig omdat hij de oude man niet gelukkig kon maken. Hij zat weer tegen de heuvel en keek naar het geitenweitje Enkele dagen geleden waren de geiten door de afrastering gebroken en weggelopen Die dag hadden zijn broertjes en zusjes geen melk gekregen. Vader moest zelfs uit het bos komen om mee te helpen bij het opsporen van de beesten. Urenlang hadden ze tussen de struiken rondgedwaald en eindelijk de geiten ontdekt in een klaverveld

„Ik zal net zo lang op de geiten passen totdat ik weet hoe ze weggelopen zijn," had Carlo beloofd en nu zat hij achter een struik te kijken, want hij had nergens een gat in de omheining kunnen vinden.

Misschien zijn ze door het riviertje ontsnapt, dacht hij, maar hij wist ook wel dat de geiten niets van water moesten hebben. Hij waadde door het water, maar ook daar vond hij nergens een ondiepe plek

Vreemd, dacht Carlo en keek spiedend rond en toen zag hij het huisje van zijn oude vriend. Hij haalde het vogeltje voor de dag dat de glasblazer voor hem gemaakt had Het was een mooi gevormd beestje. Ja, als het van mooi rood glas was geweest, in plaats van grijs, had het er natuurlijk nog veel fijner uit gezien.

Carlo keek naar de geiten en dan weer naar het vogeltje. Hij moest eigenlijk naar Nicolo, maar hij dacht ook aan zijn belofte. Als hij nu maar wist hoe de geiten ontsnapt waren!

Hij stond net op het punt om even bij Nicolo aan te wippen, toen hij zag, hoe een van de geiten haar poten op een rotsblok plantte, omhoog wipte en over de omheining sprong

Ha. . nu was het raadsel opgelost! Die steen lag veel te dicht bij de afrastering. Wie zou nu ooit gedacht hebben dat zo'n onnozele geit op het idee zou komen om erop te klauteren en zo te verdwijnen? Carlo rende achter de geit aan en haalde haar terug. Uit alle macht duwde hij toen de grote steen verder weg de wei in.

„Klim er nu maar op," riep Carlo. „Dan kun je erop blijven staan totdat je een ons weegt "

WORDT VERVOLGD

DE KLOK HAD DE SCHULD

Koning George III van Engeland was een bijzonder nauwgezet man. En omdat hij zelf altijd alles zo in de puntjes regelde en verzorgde, verlangde hij dat ook van anderen. Een van de hovelingen die dit voorbeeld van de vorst stipt navolgden, was lord Oliver Harke. Maar het was juist deze lord, die. . .

Op een dag had de lord audiëntie bij de koning aangevraagd. Om drie uur zou hij op het paleis aanwezig moeten zijn. Maar hij werd opgehouden in een belangrijke vergadering en kwam drie kwartier te laat in het paleis. De adellijke heer werd in een kleine salon gelaten; daar moest hij wachten, totdat de vorst hem zou kunnen ontvangen Hij liep wat zenuwachtig de salon op en neer. Hoe zou de altijd zo stipte koning op zijn te laat komen reageren? En als. . . O, die vervelende klok, daar op de schoorsteen. Nijdig tikkend scheen het uurwerk hem op zijn fout opmerkzaam te maken. Lord Oliver kón zich tenslotte niet bedwingen; met twee stappen stond hij voor de klok, tilde het uurwerk op en smakte het ding tegen de grond, waar het in stukken uit elkaar vloog. .

Te laat besefte hij wat hij had gedaan. . . een kostbaar eigendom van de koning vernield. Op datzelfde ogenblik kwam een lakei hem halen.

Bij de koning trachtte de lord zich voor zijn te laat komen te verontschuldigen. Maar de koning was woedend en de lord werd bang, dat hij in ongenade zou vallen. Hij verzweeg dus maar, dat hij óók nog een dure klok had kapot gegooid. .

Een paar dagen later werd hij weer bij de koning ontboden. Blijkbaar was de vorst erachter gekomen, dat hij de klok had vernield. Nu zou hij misschien toch in ongenade vallen en tot gevangenisstraf worden veroordeeld. Met kloppend hart ging hij naar het paleis.

„Lord Harke," zo begon de koning streng, „je hebt een klok stukgeslagen."

„Neem het mij niet kwalijk, Majesteit," antwoordde de lord, „maar. . . de klok. . . sloeg eerst!"

De koning schoot in de lach om dit gewiekste antwoord en liet het er verder bij

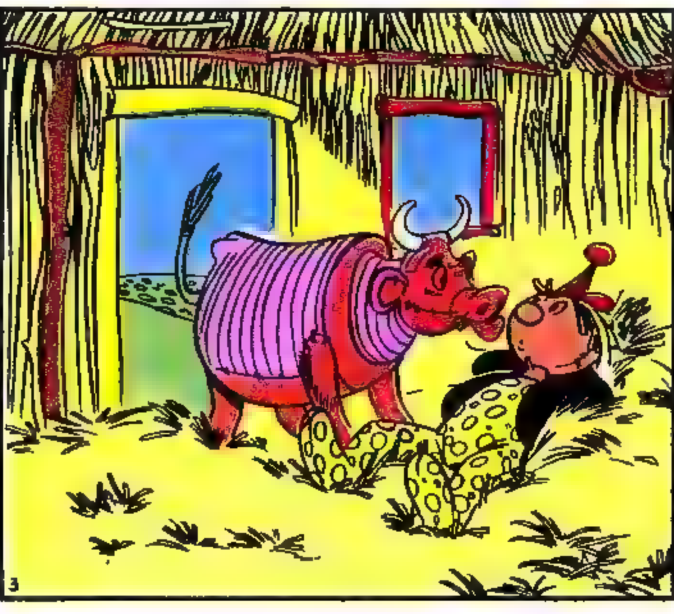
SPELEND

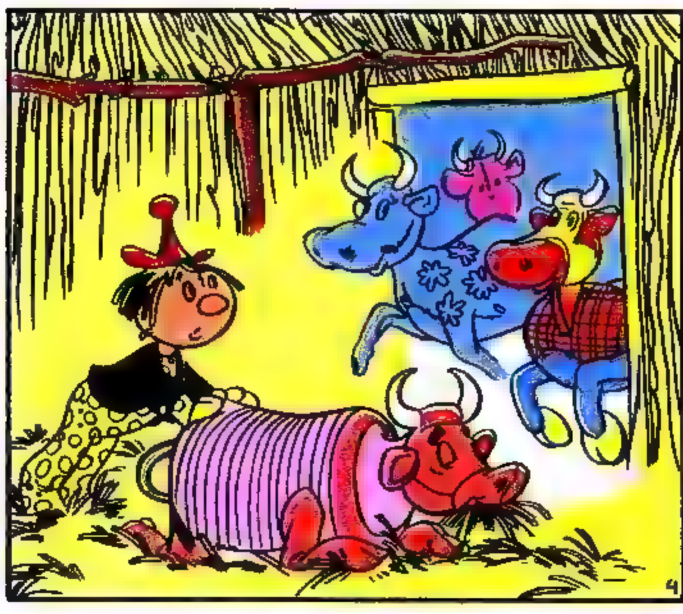
Op een achtend werd Steven Stropop wakker met een raar gevoel. Het is vast een bijzondere dag, peinsde hij. Toen wist hij het. Vandaag moet ik m'n zomerhuisje bouwen, bedacht hij. Hij liep naar een weiland en zocht er een mooi plekje uit.

Steven zocht houten palen en zoveel hooi als hij dragen kon. Hij was dol op hooi en onder het werk zong hij zachtjes in zichzelf: „Niets is er in ons land zo mooi, als mijn huisje, gebouwd van hooi."

Toen het klaar was, ging Steven in zijn zomerhuis lekker uitrusten. Maar net toen hij z'n ogen wilde dichtdoen, voelde hij een natte lik. Klaartje de koe zei hem goedendag, maar Steven was er niets op gesteld. „Schiet op, jij!" zei hij.

Maar Klaartje bleef. „Het is mijn zomerhuis," zei Steven boos, maar Klaartje luisterde niet; zij ging zitten en at wat hooi. Steven gaf haar een zetje, maar zij bleef zitten. Steven trok, maar ze bleef onbeweeglijk. Nog meer koeien kwamen binnen.

SPEELGOED

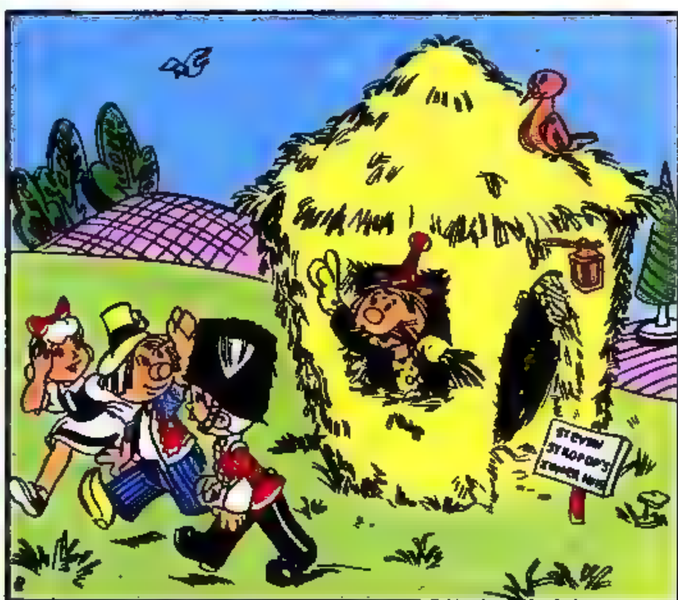
Toen al die koeien binnenkwamen, moest Steven naar buiten. Tommie de speelgoedsoldaat en Dollie Dimpel, die voorbijkwamen, zagen Steven op het dak zitten. „Waarom doe je dat?" vroeg Tommie. „Ik ben mijn zomerhuis uit gejaagd, door de koeien," zuchtte Steven.

„Niemand mag jou uit je eigen huis zetten," zei Tommie. Hij keek eens naar binnen en toen naar Steven. „Ik begrijp het," zei Tommie toen. Dat zei ook boer Drikus die voorbijkwam. „De koeien denken dat het hun nieuwe stal is."

Toen bedacht Tommie iets. „Zeg, Steven," zei hij, „ik denk dat je zó een nieuw zomerhuisje hebt." Tommie rende vlug naar een hooimijt, terwijl de anderen hem nieuwsgierig achternaholden. „Hoe lijkt je dat?" „Hè...?" vroeg Steven verbaasd.

Steven bekeek de hooimijt nog eens goed. „Uitstekend," riep hij toen en hij maakte vlug een deurtje en een venster in de hooimijt. „Nu heb ik toch mijn eigen zomerhuisje," lachte hij. „En mijn koeien hebben een nieuwe stal," zei boer Drikus.

Captain JOKER

JOKER ZAG NU DAT O'BRIEN ZICH EVENEENS IN DE BAGAGELOODS HAD VERSCHOLEN OM EEN ONDERZOEK IN TE STELLEN. HIJ RICHTTE ZIJN ZAKLANTAARN OP DE DIEF, TOEN DEZE UIT DE KOFFER KROOP.

„IK HAD HET DUS WEL GOED GERADEN," ZEI O'BRIEN. „JAMMER VOOR U HEB IK ER OOK AAN GEDACHT DAT EEN KOFFER VOOR U DE BESTE SCHUILPLAATS WAS."
SCHIJNBAAR ONTHUTST EN VERSLAGEN HAALDE DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER ZIJN SCHOUDERS OP EN STAPTE UIT DE KOFFER.
MAAR TOEN NAM HIJ EEN SPRONG EN WIERP ZICH OP O'BRIEN.

DEZE WANKELDE EN VIEL BIJNA ACHTEROVER. DE DIEF WILDE VLUCHTEN, MAAR NU KWAM JOKER TE VOORSCHIJN EN OVERMEESTERDE DE MAN, DIE NIET GEREKEND HAD OP EEN TWEEDE TEGENSTANDER.

DE DIEF ZAG NU WEL IN DAT HIJ DE STRIJD MOEST OPGEVEN. O'BRIEN ZOCHT AL ZIJN ZAKKEN NA, MAAR DE KOSTBARE DIAMANT KWAM NIET TE VOORSCHIJN
OP ALLE VRAGEN BLEEF DE MAN ZWIJGEN.

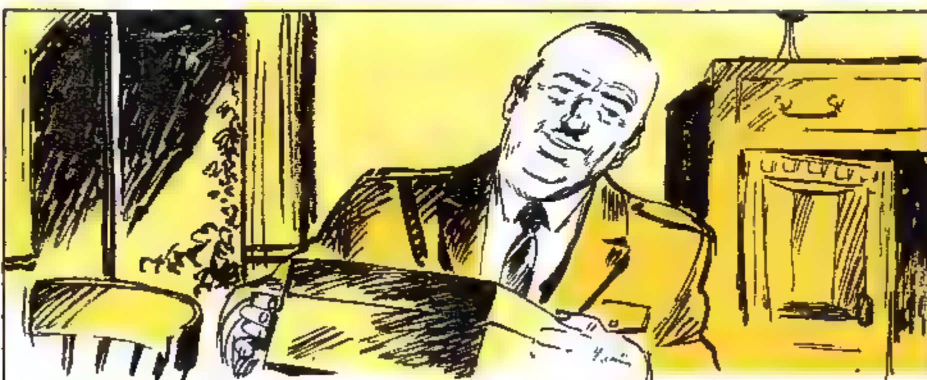
MAAR TOEN ZAG JOKER OP DE VLOER IETS SCHITTEREN IN HET LICHT VAN ZIJN ZAKLANTAARN. HIJ BUKTE ZICH . HET WAS DE DIAMANT!

DE DIEF HAD HET KLEINOOD OP HET LAATSTE OGENBLIK OP DE GROND LATEN VALLEN.

HET SPEL WAS NU UIT VOOR HEM, HIJ WERD NAAR HET POLITIEBUREAU GEBRACHT

PAT O'BRIEN NODIGDE ZIJN OUDE VRIEND JOKER UIT MEE NAAR ZIJN HUIS TE GAAN EN DE GESCHIEDENIS VAN HET „BLINKENDE OOG" UITVOERIG TE VERTELLEN.

„GA JE NU RUSTEN"? VROEG O'BRIEN, TOEN HIJ ALLES GEHOORD HAD, „OF ?"

HIJ GLIMLACHTE GEHEIMZINNIG EN LIEP NAAR EEN KAST, WAARUIT HIJ EEN IJZEREN KISTJE PAKTE. „OF HEB JE ZIN IN EEN NIEUW AVONTUUR?"

„IN DIT KISTJE ZIT EEN KAART," VERTELDE HIJ. „HET IS MIJ NAGELATEN DOOR EEN VRIEND VAN MIJ, EEN KAPITEIN DIE OP ZEE OMGEKOMEN IS. OP DE ACHTERKANT VAN DE KAART STAAN ALLERLEI ONBEGRIJPELIJKE TEKENS,

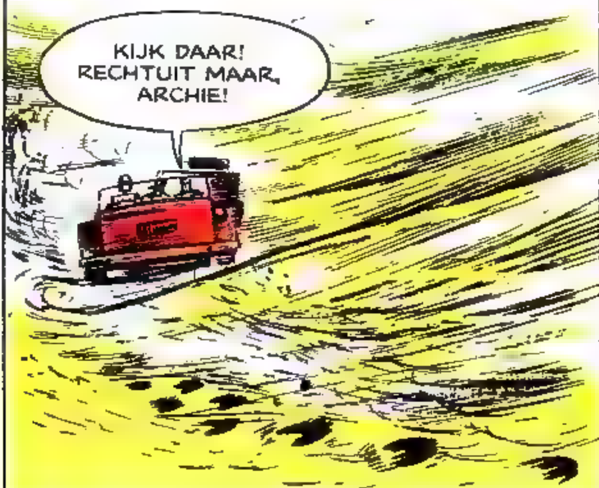

N
W
Z
EN VAN HET LANDKAARTJE ZELF HEB IK TOT DUSVERRE OOK NIET VEEL BEGREPEN."

De man van staal

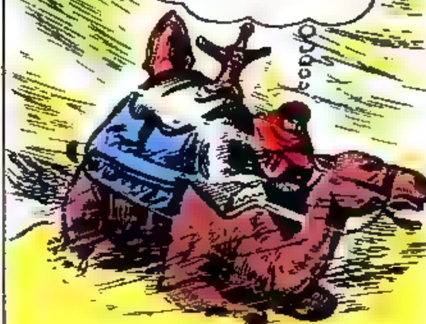

DE VOETSPOREN WORDEN BIJNA WEGGEBLAZEN. WE MOETEN DE KEREL ZIEN IN TE HALEN, WILLEN WE OOIT FRANK REDDEN UIT Z'N GEVANGENSCHAP.

ARCHIE

KIJK, EEN GROT. LATEN WE DAAR SCHUILEN!

OM GEEN ZAND IN DE MOTOR TE KRIJGEN TROKKEN ZE EEN DEKZEIL OVER HET VOERTUIG.

IK KRIJG HET NIET GEDAAN IN DIE STORM.

IK ZAL ARCHIE LATEN HELPEN.

TED LIET ARCHIE OPTREDEN, DIE STERKER WAS DAN DE STORMWIND

MET EEN FLINKE ZWAAI TROK ARCHIE HET ZEIL EROVER EN MAAKTE HET VAST.

HET ZEIL ZIT VAST ONDER DE WIELEN.

ONDERWEG NAAR HUN SCHUILPLAATS GAF TED AAN ARCHIE NOG EEN OPDRACHT.

WE MOESTEN HIER MAAR ETEN, IK ZOU ARCHIE ALLES LATEN MEE-BRENGEN.

OOK EEN BLIK DRINKWATER.

ZOU DE SPION OOK SCHUILEN?

VAST WEL, HIER VLAKBIJ, WANT WE MOETEN HEM BIJNA INGEHAALD HEBBEN. STRAKS VINDEN WE GEMAKKELIJK DE SPOREN TERUG.

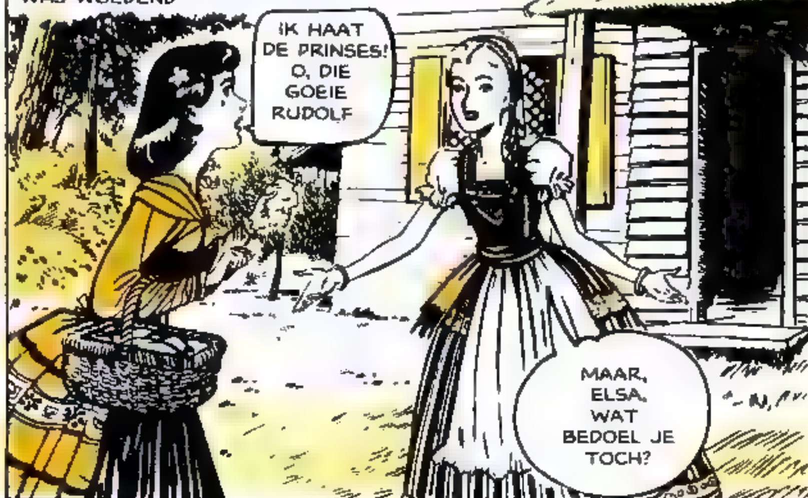
ARCHIE

DE SPION WAS ZELFS DICHTERBIJ DAN ZE VERMOEDDEN. HIJ HAD DE TANKAUTO GEHOORD EN KROOP ER EVEN LATER HEEN.

ZE ZIJN ME TOCH ACHTERNA GEGAAN. MAAR IK ZAL ZORGEN DAT ZE HIER BLIJVEN STEKEN.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

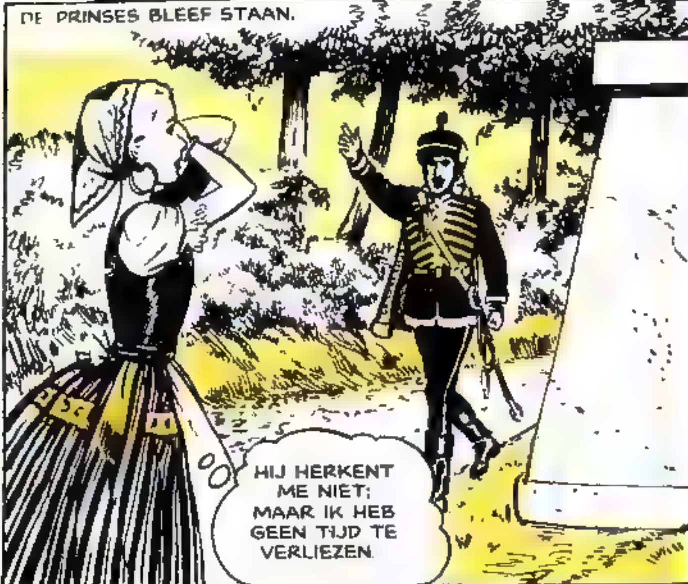

GEEN WONDER DAT DE PRINSES ONTSTELD WAS. ZE WIST NIET DAT PRINS ERIK EN ZIJN ADJUDANT DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG WILDEN BEMACHTIGEN EN DAT RUDOLF HUN DAARBIJ DE VOET KON DWARS ZETTEN. ZE WIST OOK NIET DAT DE GRAAF HAAR HANDTEKENING VERVALST HAD OM RUDOLF TE LATEN ARRESTEREN

DE PRINSES BLEEF STAAN.
HIJ HERKENT ME NIET; MAAR IK HEB GEEN TIJD TE VERLIEZEN.

ANITA KWAM TE VOORSCHIJN, ZONDER HOOFDDOEK.
KAPITEIN, IK BEN HET. MAG IK HET ARRESTATIEBEVEL ZIEN, WAAROP U RUDOLF DE HOUTVESTER HEBT GEARRESTEERD?
HOOGHEID, IK HERKENDE U NIET. HET ARRESTATIEBEVEL LIGT OP MIJN BUREAU.

BRENG HET IN MIJN WERKKAMER. EN DENK ERAAN. GEEN WOORD OVER MIJN VERMOMMING.
TOT UW ORDERS, HOOGHEID.

TOEN DE KAPITEIN VERDWENEN WAS, GING DE PRINSES SNEL NAAR DE GEHEIME GANG.
ZE VERKLEEDDE ZICH WEER VLUG.

EVEN LATER ONTVING DE PRINSES HET DOCUMENT DAT DE KAPITEIN HAAR BRACHT.
DAT IS MIJN HANDTEKENING NIET. LAAT MIJN RIJTUIG INSPANNEN MET DE BESTE PAARDEN DIE ER ZIJN.
WILT U ?

MAAR IEMAND DIE DOOR DE GANG LIEP, HOORDE WAT DE PRINSES ANTWOORDDE.
IK WIL ZO VLUG IK KAN HET RIJTUIG INHALEN, NOG VÓÓR DE GRENS, OM RUDOLF IN VRIJHEID TE STELLEN.
DE PRINSES WEET ALLES. ALS ZE AAN DE GRENS KOMT EN DE HOUTVESTER NOG AANTREFT, IS MIJN PLAN MISLUKT.

GRAAF ROFFSTEIN HAALDE ZIJN VLUGSTE RENBODE.
NAAR KASTEEL WILDENSHOF, NET OVER DE GRENS! DAAR HEBBEN ZE MIJN ORDERS VOOR DE HOUTVESTER ONTVANGEN. ZE MOETEN HANDELEN EER DE KOETS VAN DE PRINSES BIJ DE GRENS IS.

TWEE VLIEGEN IN ÉÉN KLAP

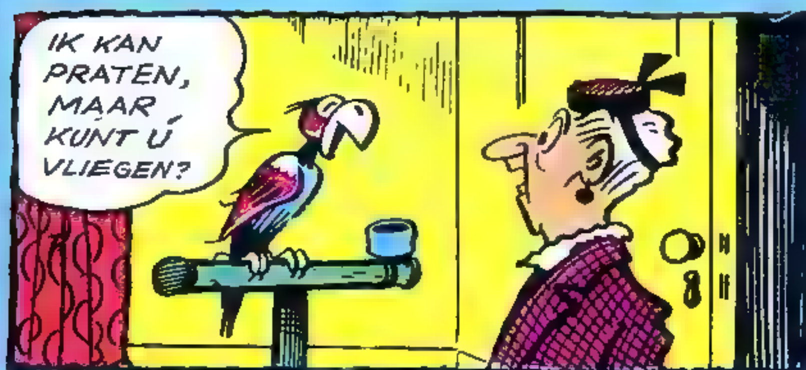
Al maanden achtereen heerste er een kriegelige stemming in het Koala kamp, waar bijna zestig jongemannen samenwoonden om het nog ruige Australische binnenland te ontginnen. Al leefden ze er op een kale heuveltop, verstoken van alle gemakken, toch was het er steeds gezellig geweest. Totdat er de laatste tijd een spelbreker was gekomen die de sfeer grondig verknoeide. . . Om het maar eerlijk te zeggen, er werd gestolen! Portefeuilles met inhoud en horloges, daarop had de dief het vooral gemunt. Maar sinds de jongens hadden geleerd hun eigendommen te verstoppen, had de dief zijn keus veranderd. De laatste tijd verdwenen er stukken vlees en dure ingeblikte levensmiddelen uit de schuur, waarin het door vliegtuigen uitgeworpen voedsel werd opgeslagen. .

Maar nú moest er toch hoognodig een einde aan worden gemaakt! Voor de volgende dag had Allanville, de kampbaas, in het geheim een plotseling onderzoek door héél het kamp voorbereid, waarbij elke schuilplaats zou worden uitgepluisd en iedere bewoner van het kamp zijn kamers, kleerkasten, kisten en koffers zou moeten laten nazien! Alleen Robert King, de kantoorassistent van de kampbaas, was van het plan op de hoogte gesteld. Al dagen lang trouwens moest hij in het geheim het doen en laten bespieden van enkele minder betrouwbare mannen en 's nachts de wacht betrekken in de voedselschuur Tóch was er de vorige nacht nog een grote kaas verdwenen. King had er niets van gezien en dat was te veel voor zijn eer. Deze keer zou hij zich niet meer laten beetnemen, dacht hij, terwijl hij naar de schuur liep. Hij duwde de deur open en schoof geluidloos naar binnen. Achter een wal van grote zakken met aardappelen had hij een prachtig uitzicht over de voedselvoorraden. Robert ging liggen.

Door een gat in de wand keek hij naar de sterrenhemel. Maar spoedig kwamen de verveling en de slaap . .

Blijf wakker, Robert, er is iets aan de hand! Robert King schrok op. In de donkere ruimte was plotseling wat maanlicht binnengeslopen. King gluurde door een spleetje tussen de zakken. Een donkere, onherkenbare figuur, zonder armen of benen, was de schuur binnengedrongen In een oogwenk was het gebeurd. De indringer had ergens iets van zijn gading gevonden, rukte het uit de hoop, de deur ging open en dicht en het was voorbij. . .! Het ging zó snel, dat Robert hem niet had herkend en verbijsterd krabde hij zich achter het oor. Een halve minuut later klonk buiten een revolverschot, dat een lange echo in het heuvelland achterliet. King was opgesprongen om het onderzoek ter hand te nemen. Juist buiten de schuur botste hij bijna tegen Harold Percy op

„Wat doe jij hier, Percy, midden in de nacht?"

„Zo, King, jij ook hier?" antwoordde Percy kalm. King zag op dat moment in Percy's hand de stokoude revolver, die in het portiershuisje bij de kamppoort voor noodgevallen aan de wand hing.

„Wees blij, King," begon Percy te vertellen. „Ik heb nachtdienst in de reparatieloods. . . Toen ik naar buiten kwam, zag ik juist een jonge beer met een kaas de schuur uit vluchten. Maar hij heeft er al voor geboet! Met een kogel uit de oude revolver is hij van de heuvel gerold!"

„Een jonge beer? Ben je mal!" beweerde Robert. „Ik meen stellig, dat het een kerel was, gekleed in een bontjekker."

Er was geen twijfel mogelijk, hield Percy vol. Een jonge beer, dát was het geweest. Met Robert was hij naar de heuvel gelopen, waar het tuimelende lichaam een spoor in de begroeiing had geploegd. Het zou dan wel waar zijn, gaf King eindelijk toe. Percy was van plan het dode dier te gaan ophalen.

„Blijf maar aan je werk," vond Robert. „Dat doe ik alleen wel." Hij keerde zich om om wat touw te gaan halen.

„Wacht een ogenblik, ik ga met je mee," zei Harold. „Ik moet even de reparatieloods sluiten."

Robert gaf toe. „Maar opschieten, ik wacht niet lang."

Percy liep weg en King ging de grote garage binnen. Het was toch maar vreemd wat Percy had verteld. . . Maar hij zou het gaan uitzoeken. . . Piekerend liep hij langs de bulldozers, tractoren en landbouwwerktuigen, naar een muur waarin smalle kasten naast elkaar waren gebouwd. Achter de gesloten ijzeren deuren bewaarden de jongens van het Koalakamp hun landbouwgereedschappen. King raapte iets van de grond op en stond toen even stil bij kast nummer vierendertig. Daarna zocht hij zijn eigen kast op, maakte die open en sleepte er een half gevulde schoudertas uit. Hij verliet de garage en hij was al lang de heuvel afgedaald, toen Percy hijgend de garage binnenkwam.

„Hallo, King, waar ben je?" Het bleef stil. Harold begreep, dat Robert King niet had willen wachten. De man was alleen vertrokken. Maar hij kon niet ver weg zijn, dacht Percy, en hij liep naar vierendertig. Toen schold hij op een of andere grapjas die het sleutelgat van zijn kast met vochtig zand had volgepropt. Er moest een zaklamp aan te pas komen, en toen duurde het nog een kwartier, eer hij de deur kon openen en met een bundel touw de garage verliet. Misschien zou hij Robert nog ergens in het veld aantreffen, dacht hij. Na drie minuten dalen had hij de voet van de heuvel al bereikt. Het land van hoog onkruid, van levende en dode struiken begon daar. Over een smal paadje dwaalde Percy het ongerepte land in. Hij liep niet ver, want plotseling dacht hij iets in het dorre gras te horen. Snel dook hij tussen een paar hoge struiken en wachtte. Was dáár niet iets verdachts te zien?

Het was waar. In het woeste land dook een ineengehurkte gestalte pal naast hem op. Een man gekleed in bontjekker was het, verborgen achter een stapel takkenbossen. Een kolossale plunjezak, met een ringslot afgesloten, stond naast hem. De kaasdief misschien? Hoe kwam die man hier? Wat voerde hij uit? De zaak moest grondig worden onderzocht.

Percy kreeg geen kans er verder over na te denken.

„Goedenacht,' groette de vreemdeling, terwijl hij overeind kwam. Percy stak onmiddellijk flink van wal.

„Hoor eens hier, vriend, je bent hier op het terrein van het Koalakamp. Ik heb het recht te weten wie je bent en waar je vandaan komt. En maak ook die tas maar eens open!"

„Ik heb met u niets te maken. Ik zal wel weggaan, als het moet!"

De vreemde sinjeur had inderhaast de plunjezak weer op zijn schouder geworpen. Die scheen nogal wat te wegen, zag Harold. Hij maakte nu korte metten: „Nee, vriend, nú ontsnap je mij niet meer. . . Kom maar eens mee naar onze kampbaas."

„Maar wat heeft dat te betekenen?" protesteerde de kerel. „Ik heb toch. . ."

„Geen gezeur meer!" gebood Percy vinnig. Hij zou weleens laten zien dat er met hem niet viel te spotten. „Je gaat mee, niet goedschiks, dan kwaadschiks!" Wat voorbarig greep hij een dikke tak om de ander tot spoed aan te manen. Het hielp best.

„Nu, goed, ik ga wel mee," mompelde

Achter zijn arrestant, die zweette onder de zware plunjezak, beklom Percy de heuvel.

„Percy, jij hebt hem gepakt," ging de kampbaas verder.

hij De terugtocht werd aanvaard Achter zijn arrestant, die zweette onder de zware plunjezak, beklom Percy de heuvel. Doodmoe en zenuwachtig leek de vreemde snoeshaan, toen hij het kamp werd binnengeleid, recht naar het kantoortje van de kampbaas. Allanville was door Robert King, die al vroeger in het kamp was teruggekeerd, zeker uit zijn bed geklopt. Hij zat tenminste gekleed aan zijn bureau. King onderbrak zijn verhaal over zijn vergeefs onderzoek, toen het tweetal binnen stommelde. Allanville was opgestaan en trok een vragend gezicht. Wie heb je daar nu meegebracht? dacht hij zeker. Zuchtend zette de vent de plunjezak op de vloer

„Een vreemde snoeshaan," begon Percy trots „Ik heb hem op onze terreinen aangetroffen. Hij wil geen enkele vraag beantwoorden." Het verdere gesprek voerde hij met King en Allanville, fluisterend in een hoek

„Ik zal hem zelf weleens ondervragen,' besloot de kampbaas. Harold Percy en King moesten dan maar enkele ogenblikken in een ander vertrek het resultaat afwachten Het verhoor was erg vlug afgelopen. Harold dacht dat het drie minuten had geduurd, toen Allanville hen weer binnenriep.

„Hij wil niet spreken, jongens," deelde hij humeurig mee. „McKenzy heet hij, zegt ie, maar dat is dan ook alles." Nu had de kampbaas geen pardon meer met hem „Ik zal de directie van onze maatschappij en de politie telegrafisch waarschuwen Dan komen ze hem hier morgenvroeg wel ophalen."

De arrestant zweeg; niets in zijn gezicht verried wat er in hem omging „Percy, jij hebt hem opgepakt," ging de kampbaas verder. „De rest van de nacht moet hij maar onder jouw hoede blijven We zullen hem daarom in jouw slaapkamer op een stoel binden. Dan kun jij rustig in je bed gaan liggen, maar je moet wel wakker blijven!"

Op zijn slaapkamer! Op zijn slaapkamer? Waarom dáár nu juist? Die onbetrouwbare, rare snijboon op zijn kamer. . .? Al was er dan in Koala-kamp geen gevangeniscel, er waren toch nog genoeg andere ruimten. . .?

Percy wilde echter niet tegenspreken. Hij had er opeens spijt van dat hij de vent gevangen had.

Allanville stond op. Het viertal slofte naar buiten, door de nacht, naar de barakken waar de slaapkamertjes waren getimmerd Met trillende hand stak Harold de sleutel in het slot en wierp de deur open.

„Ga maar op die stoel zitten!" gebood hij de vreemdeling haastig. Hij hield zijn touw al gereed De kampbaas, die vrijwel nooit de slaapvertrekken bezocht, maakte van de gelegenheid gebruik om eens danig rond te neuzen

„Je onderhoudt je kamer keurig!" zei hij nadrukkelijk, terwijl hij rondliep Harold Percy drentelde hem gejaagd overal achterna Opeens liep Allanville naar een tafel, bedekt met een tafelkleed dat tot de grond reikte. Percy verstijfde toen de baas het kleed weghaalde en een ruime kist te voorschijn trok. Het deksel bestond uit tralies, zij konden een grote

wolfshond zien, die zich angstig in het stro van de kist terugtrok. Met onheil spellende ogen kwam Allanville voor Percy staan.

„Om het je maar meteen te zeggen!" begon hij heftig. „Jij, Harold Percy, bent de eigenaar van dat dier, dat de laatste maanden onze voeding uit de schuur heeft gestolen. . . Beken maar, dat jij dat smerige werk aan de hond hebt geleerd!"

Onverbiddelijk wees zijn vinger naar een half verslonden stuk vlees, dat de hond haastig in de bek had genomen

„Ik? Ik?" kreet Percy totaal over stuur. „U weet toch dat ik vannacht op een jonge beer heb geschoten die met een kaas . ."

„Grote onzin!" viel Allanville uit. „De man die jij op onze terreinen hebt aangetroffen, is inspecteur McKenzy van de Australische politie Ik herkende hem natuurlijk best, want hij is, op mijn verzoek, al een week in het geheim in ons kamp."

„Ontkennen heeft geen zin meer," vul de McKenzy's stem dreunend aan. Zijn zogenaamde angst had hij afgelegd. „Ik heb gezien dat je de hond met de buit eerst in het portiershuisje hebt gelaten, daarna een kogel afvuurde en deze kanjer"

McKenzy had de plunjezak snel geopend en er een enorme mergelsteen uitgetild — „van de heuvel hebt geduwd Op die manier kon je Robert King uitstekend om de tuin leiden "

Het verhoor van zoeven was maar een smoesje geweest, in werkelijkheid had McKenzy toen alles aan de baas verteld

Nog meer bewijs werd op de bleke Percy afgevuurd. Allanville had de kooi geopend; het dier liep schuw langs de vreemde mannen heen, maar zocht kwispelstaartend bescherming bij zijn baas, Harold Percy

De ontmaskering was toen volkomen

„Ik beken. ." zei Percy opeens; zijn krachtige stem van weleer was nu een babygeluidje geworden Zelf liep hij naar zijn kast en ontsloot de deur. Alsjeblieft! Daar stonden de blikken, kazen, worsten en wat al niet meer, soms met de afdrukken van de hondetanden erin. . .

„Maar portefeuilles en horloges heb ik nooit gestolen!" riep Percy wanhopig Het lag voor de hand dat ze hem nu overal van zouden beschuldigen

„Dat beweren wij ook niet!" zei McKenzy en nú keek hij opeens Robert King scherp in de ogen. „Jij, Robert King, bent de dief van de andere spullen!" Het klonk als een ontploffing

„Vreselijk! Ik protesteer Ik ben. . " riep King krampachtig. Wat zou de kampbaas, die hem zo best vertrouwde, daar niet van denken! Maar Allanville zag met een koude, verbeten blik alleen hoe McKenzy's hand een schoudertas, nog besmeurd met zandkruimels, uit de plunjezak opdiepte Aan allen liet hij de inhoud zien; portefeuilles waaruit het geld was verdwenen, dure messen horloges en andere kostbaarheden

„Hoe komt u daaraan?" stamelde King. Hij zocht nog naar woorden om zich te verdedigen. Maar de moed ontschoot hem, toen de inspecteur het geheim uit de doeken deed

„Ik was de heuvel afgedaald om Percy's mergelsteen, als bewijsmateriaal, te gaan zoeken Verborgen in het struikgewas zag ik je aankomen met tas en schop. Ik zag waar je de tas begroef Toen je was verdwenen, heb ik die weer opgegraven. Dat is alles' '

Robert King was ervan ondersteboven. Hij gaf het op

„Ja, het is waar. . Ik ben de dader Ik was bang dat meneer Allanville de tas, bij het onderzoek van morgen, zou vinden En daarom heb ik hem in het veld verstopt. . . Ik was ook bang dat Percy mij achterna zou komen. Ik had daarom het slot van zijn kast met zand dichtgestopt "

Nu alles duidelijk was, kon de inspecteur tevreden een pijp stoppen Percy en King stonden er troosteloos bij, ze moesten met McKenzy mee, de gevangenis in, dat stond als een paal boven water. Maar de kampbaas had even ijverig over de zaak nagedacht en had spoedig een beslissing genomen.

„Wat jullie gedaan hebt, is zéér ernstig!" zei hij „Maar ik zal de zaak zonder de politie afdoen Je moet weg, natuurlijk Zorg daarom dat je binnen een half uur al je spullen hebt gepakt Als je dan naar het landingsterrein gaat van onze vliegtuigen, zal ik ervoor zorgen dat je daar wordt opgehaald Percy kan zijn hond meenemen "

King en Percy waren dolblij dat de kampbaas hen niet aan de justitie wenste over te leveren Zij zouden het lesje niet vergeten. . .

„Het loopt nu tegen vier uur," ging Allanville verder „Als je opschiet, kun je al weg zijn voordat de jongens opstaan Die hoeven er niets van te weten. Voor je toekomst wens ik je alle goeds. Maar dat hangt vooral van jezelf af Ik zou het prettig vinden, meneer McKenzy, als u bij hen bleef, totdat zij het kamp hebben verlaten. ."

De inspecteur knikte en Allanville verdween. Hij voelde zich maar verdrietig, toen hij in zijn kantoor de papieren van Percy en King bij elkander zocht en hun namen van het register doorstreepte

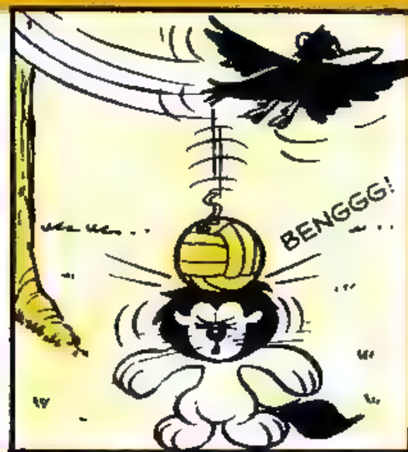
„Twee vliegen in een klap," mompelde hij. „Maar ik kan dieven betrappen geen prettig werkje vinden . ." *S E D*

LEO LEEP

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

OP HET NIPPERTJE

Tijdens de Franse revolutie kon een zekere dokter Desaugiers zich bij de bestorming van de Tuilerieën, indertijd het koninklijk paleis te Parijs, niet gauw genoeg uit de voeten maken. Op een gegeven moment werd hij door het joelende gepeupel omringd. Men vroeg hem dreigend, waarom hij het teken van de revolutie, de kokarde, niet droeg. Desaugiers nam zijn hoed af, wendde zich tot het volk en zei, alsof hij zelf ook zeer verwonderd was: „De kokarde? Ik dacht zeker, dat ik die op mijn hoed had. Dan heb ik hem zeker op mijn slaapmuts laten zitten, want ik wil de kokarde dag en nacht bij mij hebben"...

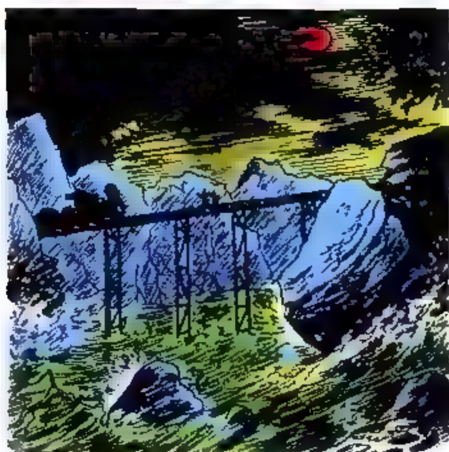

Behalve dokter Desaugiers redde tijdens de Franse revolutie een zekere burgemeester Maury zijn leven door zijn tegenwoordigheid van geest. Hij bevond zich in een der straten van Parijs, toen een grote menigte op hem toekwam met de bedreiging: „Aan de lantaarn met hem!" „Waarom?" vroeg de burgervader doodkalm en glimlachend. „Jullie gelooft toch niet, dat hij daardoor méér licht zal geven?" Door deze woorden werd de opgewonden menigte ontwapend, gelach klonk op en de burgemeester kon ongehinderd zijn weg vervolgen. . .Hij was op het nippertje aan de dood ontkomen.

Na de succesvolle veldslag bij Leuthen rukte koning Frederik de Grote des nachts de stad Lissa binnen, die echter nog door de tegenstanders was bezet. Een hevig straatgevecht begon. Zonder op de kogelregen te letten reed de koning met zijn officieren naar het slot, dat volgens hem reeds door de vijand verlaten was. Plotseling bevond hij zich daar echter tegenover een aantal vijandelijke officieren, die naar buiten renden om op hun paarden te vluchten. Frederik de Grote deed, alsof er niets bijzonders aan de hand was, en zei hoffelijk: „Goedenavond, heren. U had mij zeker nog niet hier verwacht. Is er hier nog een kamer vrij voor mij?" Ofschoon de officieren de vorst gevangen hadden kunnen nemen, dachten zij aan geen strijd. En toen zij er wel aan dachten, bevonden zij zich in een kring Pruisische officieren. Ze hadden hun kans laten voorbijgaan.

De schoorsteenbouwers van de Engelse stad Birmingham oefenen hun beroep met heel hun gezin uit. De vader is de meester, zijn zoons en ook zijn dochters helpen hem als leerlingen. Eens werkte zo'n gezin aan een zeventig meter hoge fabrieksschoor-

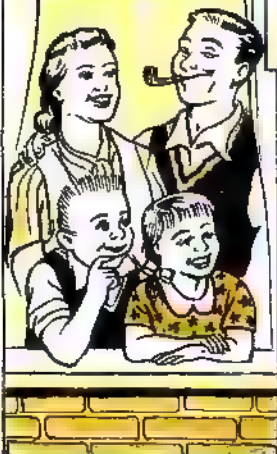
ALLEMAAL IN DE KAST. DAAR KIJKT MENEER KWEL NOOIT IN
MIAUW!
MIAUW!
ALS WE NOG MEER ZWARTE KATTEN HEBBEN, HEEFT JUFFROUW KOENDERS MAAR UIT TE ZOEKEN
KLAP!
IK SCHEI ERMEE UIT
ALWEER DATZELFDE BEEST VAN DAARNET. DIE IS ZEKER MEEGELOPEN. VORT, JIJ!
BILLIE!
OEI, MENEER KWEL. ALS HIJ ME BETRAPT
IK DACHT DAT HIJ EEN BEEST VASTHIELD DAT MOET GESTRAFT WORDEN!
HELP!
HIJ HEEFT ZICH IN DE KAST VERSTOPT, MAAR IK ZAL HEM.
MIAUW!
KRRRRRRR
WAT ????
MENEER KWEL HEEFT ZE LOS GELATEN. NU ZAL ER WAT ZWAAIEN!
BILLIE, KOM HIER!
O, BRENG JE MIJN TIPPIE TERUG? GELUKKIG!
WAT ZEGT U? EH... ALSTUBLIEFT, JUFFROUW!
HIJ KRIJGT DE BELONING, EN U KRIJGT OOK WAT, OMDAT U DIERENLIEFDE BIJ UW LEERLINGEN AANKWEEKT
O JUIST, JUFFROUW!
DAT LOOPT NOG GOED AF!
HET GELD IS NET GENOEG VOOR EEN NIEUWE JAS, WANT DIE LIEVE POESJES HEBBEN DE MIJNE VERSCHEURD
EEN ZWARTE KAT BRENGT ONGELUK!

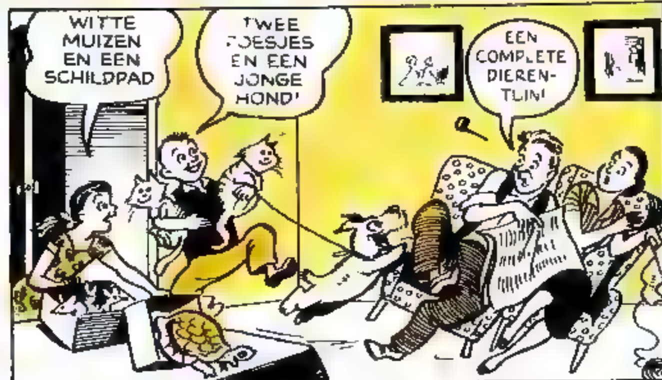
steen, die bijna klaar was. Terwijl de zoons op een wat lager gelegen steigerplank de laatste stenen uitzochten, stond de vader op de smalle schoorsteenrand met een touw om de stenen op te trekken. Plotseling deed een van de jongens een misstap, gleed uit en stond een ogenblik heen en weer te waggelen boven de diepte. De vader zag onmiddellijk het gevaar en wierp de jongen, die reeds over de rand zwenkte, het touw toe. Tegelijk besefte hij dat hij zijn zoon, als die het touw vastgreep, toch niet zou kunnen houden. Hij draaide het andere eind van het touw om zijn arm en sprong zonder aarzelen in het binnenste van de schoorsteen. Wanneer de zoon het touw niet had kunnen grijpen, zou de vader ook naar beneden zijn gestort. Maar de moedige daad had succes. Eén heftige ruk aan het touw en beide mannen hingen, de ene aan de binnen- de andere aan de buitenkant van de schoorsteen, aan hetzelfde touw; zij konden zich vasthouden, tot er hulp kwam.

Tenslotte nog een gevaarlijk avontuur in de Zuidamerikaanse staat Bolivia. Een vreemdeling moest daar naar een stadje, doch was niet met de weg bekend. Hij vroeg aan een ander, die dezelfde richting uit moest, mee te mogen lopen. Onderweg viel echter de duisternis in. Om zich niet in de richting te vergissen bleven beiden langs de spoorbaan lopen en tastten van tijd tot tijd naar de rails, want het was buitengewoon donker. Eensklaps, toen een van hen met zijn stok naast de rails stak, ontdekte hij dat zij zich op de spoorbrug bevonden, die over een afgrond moest lopen. Er was geen leuning en de rails lagen alleen op een sterke onderbouw van houten balken. Langzaam en zeer voorzichtig kropen zij verder. Maar op dat ogenblik begon de rails te dreunen — er was een trein in aantocht! Er bleef slechts één kans over. Beide mannen lieten zich behoedzaam opzij naar beneden glijden en bleven daar aan hun handen hangen. Met donderend geraas dreunde de trein over hen heen. De seconden leken uren. De brug trilde en elk ogenblik dreigden de mannen in de diepte te worden geslingerd. Zij hielden het uit — doch toen kwam het moeilijkste. Zij moesten zich omhoogtrekken! Met bovenmenselijke inspanning gelukte ook dat. Aan het einde van de brug aangekomen vielen de beide mannen bewusteloos op de grond.

De VROLŸKE FAMILIE

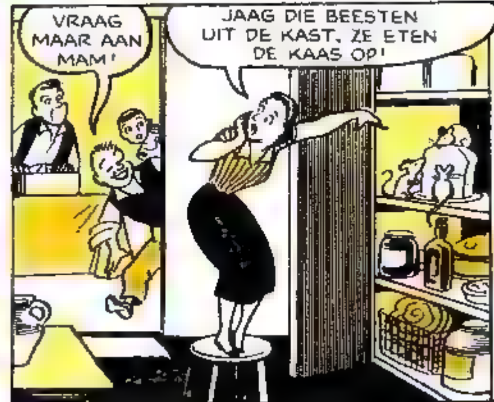

DE WILDE OLIFANT

SLOT

Pas een uur later ontdekte Mura Tal, dat zijn gevangene was ontsnapt: hij stapte met een verbaasd gezicht op zijn meester af

„Het is onbegrijpelijk, sahib Markam De ketting is gebroken, ofschoon geen paard die stevige schakels kapot zou kunnen trekken. De man, die ik op wacht gezet had, herinnert zich alleen dat hij Kaloe aan de dakgoot heeft zien hangen en dat hij plotseling een harde klap op zijn hoofd kreeg." Mura Tal schudde zijn hoofd. „Ik begrijp er niets van."

Markam knarsetandde van woede

„Nu gaat Kaloe natuurlijk naar zijn meester en vertelt hem alles."

Mura Tal schudde zijn hoofd

„Daar hoeft u niet bang voor te zijn, sahib. Ik weet wat er in het hoofd van een Indiër omgaat. Kaloe zal niet durven gaan naar sahib Carter, omdat hij bang is dat hij dan zijn olifant zal verliezen. Kaloe zal bang zijn, dat sahib Carter zijn verhaal niet gelooft en zijn Toeska laat doodschieten."

„Mmmm. Misschien heb je gelijk," antwoordde Markam. „Carter is de jongen natuurlijk niet al te vriendelijk gezind, omdat hij er vandoor is gegaan met zijn olifant. We kunnen ons plan gewoon ten uitvoer brengen. Morgennacht ga je met Koendra naar de nederzetting Tukari en je laat geen hut overeind staan En door de donkerbruine verfvlek zullen de mensen weer denken, dat Toeska de schuldige is."

De volgende middag keek Kaloe uit zijn schuilplaats aan de rand van het oerwoud naar de mannen van sahib Carters onderneming, die met hun olifanten bezig waren zware bomen uit de rivier te halen Het werk vlotte niet erg, zag Kaloe. De olifanten konden het zware karwei niet snel genoeg aan en de rivier voerde steeds meer bomen aan. Langzaam maar zeker ontstond er een metershoge stapel dikke bomen, waartegen de nieuw aangevoerde bomen te pletter dreigden te slaan.

Meneer Carter stond met een wanhopig gezicht toe te kijken Hij was in gezelschap van een andere man die Kaloe niet kende. De jongen zag, dat zijn huid nog erg wit was, en hij begreep, dat de man nog niet lang in de warme landen kon zijn

Hij had gelijk De man, die met zijn meester stond te praten, was meneer Farwell, de directeur van de ontginningsmaatschappij.

„Het gaat veel te langzaam, Carter," zei meneer Farwell nijdig. „U zult er iets aan moeten doen, anders slaan er tientallen kostbare bomen te pletter."

„De mensen doen wat ze kunnen, meneer," antwoordde Carter hees. „Het spijt me werkelijk, dat u net op bezoek komt en deze ellendige toestand moet zien. Ik heb zo iets nog nooit meegemaakt en ik zou bijna gaan denken, dat de opeenstapeling opzettelijk is veroorzaakt."

„Onzin," zei meneer Farwell. „Wie zou dat nu doen? Nee, het is gewoon laksheid. Er komen de laatste tijd allerlei onaangename berichten over u binnen op het hoofdkantoor. Hoe is het met die wild geworden olifant? Hebt u dat beest nu al gevangen?"

„Ik heb er nog geen gelegenheid voor gehad. . ." begon Carter. Toen zweeg hij en keek over de schouder van meneer Farwell Een grote grijze olifant kwam te voorschijn uit het oerwoud. Een knaap van een olifant met een donkerbruine vlek over zijn rug Naast hem liep Kaloe.

„Toeska!" riep Carter

Toeska liep recht op de rivier af, waar de andere olifanten tevergeefs probeerden de steeds groeiende stapel bomen naar de kant te halen

„Vooruit, Toeska!" klonk de heldere stem van Kaloe. „Aan het werk!"

Toeska stootte een luid getrompetter uit en duwde een jonge olifant opzij, die op zijn dooie gemak een dun boompje van de stapel afplukte. De dieren kenden Toeska en ze schenen hem als hun aanvoerder te beschouwen. Als bij toverslag veranderde hun houding. Ze begonnen vlijtig bomen naar de kant te slepen en de gevaarlijke berg in de rivier minderde zienderogen. Toeska zelf nam de zwaarste stammen voor zijn rekening en trok de opeengestapelde bomen langzaam maar zeker uit elkaar

„Goed zo, Toeska!" schreeuwde Kaloe.

Een uur lang werkten mannen en olifanten onafgebroken voort en toen was het gevaar gekeerd. De bomen dreven weer vrij in de rivier

„Die jongen heeft het prachtig in orde gemaakt voor u!" zei meneer Farwell tegen Carter. „Wie is het? En waar komt hij vandaan?"

„Dat is Kaloe, meneer," antwoordde Carter. Hij veegde met zijn zakdoek langs zijn bezwete voorhoofd. „En die olifant is de wild geworden Toeska."

„Nee! Nee! Sahib Carter!" riep Kaloe, terwijl hij op de twee mannen afstapte. „U vergist zich. Ik weet nu wat er gebeurd is. Ik ben teruggekomen om u iets te vertellen en ik wilde Toeska in het bos achterlaten omdat u hem anders zou laten doodschieten. Maar toen ik zag, dat u moeilijkheden had, ben ik met Toeska te hulp gekomen."

„Ik zou je graag geloven, Kaloe," zei Carter. „Maar helaas. . ."

„Laat de jongen vertellen wat hij op zijn hart heeft," zei meneer Farwell. „Na wat ik daarnet gezien heb, zou ik die olifant niet graag laten doden."

Kaloe begon zijn verhaal, hij zag de blikken van verbazing in de ogen van de twee blanke mannen. Hij vertelde hun alles wat er gebeurd was, alles wat hij in het kamp van de concurrent had gehoord.

„Wil hij beweren, dat Markam erachter zit?" zei Farwell met grote ogen van verbazing. „Maar dat is toch onmogelijk!"

Carter veegde langs zijn kin. Hij dacht na.

„Het is wel vreemd, dat we de laatste tijd zoveel onverklaarbare moeilijkheden gehad hebben," zei hij langzaam. „Ik heb al eens vaker gedacht, dat het leek alsof iemand probeerde me zoveel mogelijk dwars te zitten."

Hij wendde zich tot Kaloe.

„Kun je het op een of andere manier bewijzen, Kaloe?"

Kaloe schudde zijn hoofd, maar plotseling verhelderde zijn gezicht. „Ja, sahib. Ik heb twee bewijzen. Op de eerste plaats dit!" Hij tilde zijn ene voet op en toonde de twee mannen de metalen band om zijn enkel. „En dan nog iets. Vannacht wil Mura Tal de nederzetting Tukari verwoesten. Hij geeft zijn olifant een grote donkerbruine vlek op zijn rug om hem op Toeska te laten lijken. . ."

Meneer Farwell staarde naar Kaloes enkel.

„We zullen eens zien," zei hij. „Ik heb u nog niet verteld, meneer Carter, dat ons bedrijf kort geleden de onderneming, waarvoor Markam werkt, heeft opgekocht. Allebei de ondernemingen komen dus onder één leiding en ik ben nu gekomen om na te gaan wie het meest geschikt is voor de leiding, u of Markam. Het is mogelijk, dat Markam op de hoogte is van mijn komst en daarom opzettelijk moeilijkheden voor u heeft veroorzaakt. Ik ben van plan het grondig te onderzoeken."

De nacht was gevallen. In het dichte struikgewas dat het dorp Tukari omgaf hadden zich drie mannen verborgen: Kaloe, Carter en Farwell. Zij wachtten op de komst van Koendra, de olifant van Mura Tal. Achter hen in de schaduw stond Toeska. Sahib Carter lag op zijn buik in het gras met een geweer in de aanslag.

Plotseling schoof Toeska's slurf naar voren en tikte tegen Kaloes schouder. De olifant draaide zich om en verplaatste zich snel en volkomen geruisloos door het dichte struikgewas.

„Kom mee," fluisterde Kaloe tegen zijn begeleiders. „Toeska heeft de geur van Koendra geroken."

Ze liepen achter de olifant aan en kwamen op een open plek, vlak bij de slapende nederzetting.

„Wacht hier!" fluisterde Kaloe.

Ze zagen Toeska onhoorbaar doorlopen en in de duisternis verdwijnen. Vele minuten gebeurde er niets en toen zagen ze in het schemerachtige licht van de maan plotseling een grote olifant opdoemen.

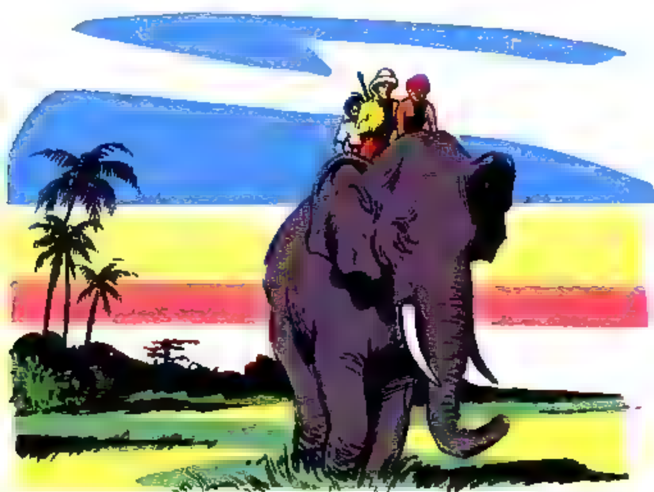
„Dat is Toeska," mompelde Carter.

„Nee, sahib," antwoordde Kaloe. „Dat is Koendra, de olifant van Mura Tal. De vlek, die u op zijn rug ziet, is verf."

De reusachtige olifant bleef een ogenblik doodstil staan aan de rand van de open plek. Toen hief hij zijn machtige slurf en stootte een vervaarlijk gebrul uit. Hij zette zich in beweging en galoppeerde met donderend hoefgeweld recht op de nederzetting af.

Carter aarzelde geen moment. Hij bracht zijn geweer naar de schouder.

Maar Kaloe dook naast hem op.

Toen Toeska terugkeerde in het kamp, was het al bijna licht.

„Niet doen, sahib!" zei hij. „Niet schieten! Laat Toeska wraak nemen op zijn vijand."

Kaloe was nog niet uitgesproken, toen er aan de andere kant van de open plek een oorverdovend getrompetter klonk. Meneer Farwells ogen puilden bijna uit hun kassen, toen hij een tweede olifant uit de duisternis zag opdoemen. Dat was Toeska!

Er klonk een zware, doffe dreun op het moment, dat Toeska zijn tegenstander met volle kracht in de flank trof. Koendra wankelde, maar hij herstelde zich snel en kwam op Toeska af. Het gevecht duurde slechts kort. Terwijl de twee blanke mannen in het struikgewas met gespannen zenuwen toekeken, ramde Toeska zijn tegenstander drie-, viermaal achtereen; voordat er een minuut verstreken was, had de olifant van de laffe sahib Markam het onderspit gedolven en rende zo hard hij kon weg. Terug in de richting, vanwaar hij gekomen was.

Toen Toeska terugkeerde in het kamp, was het al bijna licht. Boven op zijn machtige rug zaten Kaloe, sahib Carter en sahib Farwell. De twee mannen keken ernstig, maar Kaloe zong een vrolijk lied. Het lied van een overwinnaar.

Kaloe was gelukkig.

Meneer Farwell wendde zich tot Carter. „Ik zal persoonlijk afrekenen met Markam en die Mura Tal," zei hij grimmig. „Daar kunt u van op aan. Ze zullen hun verdiende loon krijgen voor hun smerige praktijken. En wat betreft het doel van mijn komst. . . Ik heb wel gezien, dat u de aangewezen man bent om de twee bedrijven voortaan te leiden."

„Dank u, meneer Farwell," antwoordde Carter. „En onze vriend Kaloe verdient wel een beloning. Vindt u goed, dat ik daarvoor zorg?"

Farwell knikte. „Dat laat ik graag aan u over."

„Kaloe, wat wil je graag hebben?" was nu Carters vraag.

De jonge Indiër liet zijn hagelwitte tanden zien. „Een grote berg malse bamboescheuten, sahib. Voor Toeska. Zo'n grote berg, dat mijn vriend er zijn buik aan rond kan eten en daarna niets anders meer wil dan slapen."

De twee mannen lachten.

„Dat zal hij hebben, Kaloe. En jij krijgt zelf ook een beloning."

Kaloe lachte en klopte zijn trouwe vriend op de rug.

„Ha!" riep hij uit. „Toeska! Je bent de koning van alle olifanten! De sterkste, grootste en verstandigste olifant van heel India! Voortaan zal iedereen weer weten, dat het donkerbruine litteken op je rug een ereteken is!"

En Toeska was zo dankbaar voor de lof van zijn jonge meester, dat hij hard trompetterde, zo hard als hij nog nooit van zijn leven gedaan had.

AVONTUUR IN DE NATUUR

HET GEHEIM VAN HET OUDE DENNENBOS

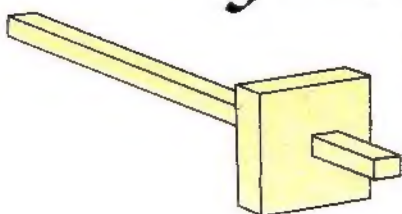
Parmantig op het uiterste topje van een jonge spar zat een geelgors, die de lucht vervulde met zijn eentonig herhaald: „sie-sie-sie-guuur!" De zon scheen op zijn heldergele borst, op het sappige groen van de lage aanplant en op de oude, verweerde dennebomen, waarvan de stammen als rood goud glommen in het licht. Niets in dit vredige bostafereel deed vermoeden, dat dichtbij de woeste havik zijn roversburcht had. Het geweldige takkennest van meer dan een meter doorsnede lag goed verborgen in de kroon van een torenhoge den. In de takken op de rand ervan plekten hier en daar witte pluisjes, ruiveertjes van de beide jonge haviken, die al stevig uit de kluiten gewassen waren. Elke dag kwamen er meer bruine pennen door het dons, en elke dag stonden ze steviger op hun gele poten, die gewapend waren met naaldscherpe klauwen. Hun felle ogen ontdekten alles wat bewoog. Ze zagen de bruine bosmuisjes rennen tussen het mos. Ze keken met scheve kop aandachtig omhoog naar het kraaienpaar dat overvloog, en ze volgden met intense belangstelling de dikke bromvliegen, die afkwamen op de etensresten in het nest.

Uur na uur verstreek in kalme namiddagrust. De jonge roofridders dommelden op hun hoge zitplaats. Zij wachtten . . . zij wachtten geduldig totdat eindelijk een onderdrukte kreet hen klaarwakker maakte. „Kierk!" De jonge haviken rekten begerig hun nekken. Ze tuurden omlaag door het bos, waar in de verte een opgewonden gekekker klonk: „Kjek-kjek-kjek!" Korte fluittonen gaven een geheimzinnig antwoord. De jonge haviken wisten wat het betekende. Daar kwam hun vader terug van de jacht! Hij had buit bij zich en leverde die plichtsgetrouw af aan zijn gemalin, die op hem gewacht had. Het roepen had opgehouden. Er hing een geladen stilte tussen de stammen. De wind ruiste door de hoge kronen . . .

Er streek een grijze schim door het bos. Het volgend ogenblik zat de havik op het nest. Zijn felle gele ogen bliksemden naar alle kanten. Toen lieten zijn klauwen de dode houtduif los, die de jongen gretig van hem overnamen . . .

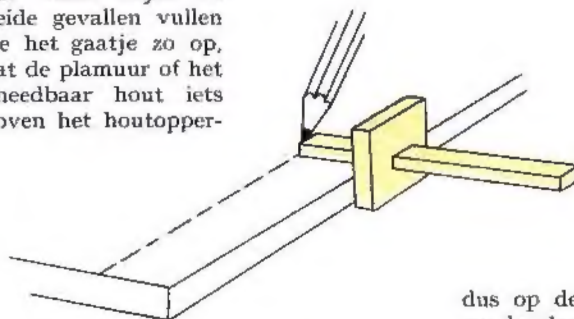
MAAK HET ZELF

Goed gereedschap is het halve werk

Voor houtverbindingen die extra-sterk moeten zijn of uit elkaar genomen moeten kunnen worden gebruiken we geen spijkers, maar *schroeven*. Nu komen we natuurlijk weer voor het probleem te staan: welke schroeven moeten we nemen? Er zijn namelijk tientallen en misschien wel honderdtallen soorten houtschroeven in de handel. Wij zullen ons tot de gewone platkopschroef bepalen; immers deze kunnen we, als we hem goed hebben verzonken, helemaal wegwerken met plamuur of kneedbaar hout. We gebruiken bij voorkeur gewone ijzeren schroeven. Alleen als het hout met water in aanraking komt, bijvoorbeeld bij boten, nemen we koperen. Laten we nu eerst afspreken, dat we nooit een schroef dadelijk in het hout draaien, maar altijd eerst een gaatje boren. Dit gaatje moet iets kleiner zijn dan de dikte van de schroef. Natuurlijk mag het gaatje ook niet abnormaal klein zijn, want dan barst het hout en zijn we nog verder van huis. Vooral bij eikehout is het oppassen.

De diepte van het gaatje kan gelijk zijn aan de lengte van de schroef. Denk erom, dat de schroef zal breken, als het gaatje te ondiep is. Dit geldt vooral als we koperen schroeven in hardhout (eiken en beuken) moeten draaien. Het indraaien gaat gemakkelijker als we een beetje vet aan de schroef smeren, maar vooral niet te veel; anders krijgen we vetvlekken in het hout en houdt de verf niet op deze plaatsen. Bij werkstukken waar de schroef in blijft, zullen we deze steeds moeten verzinken. Dat doen we als volgt: als we een gaatje geboord hebben voor de schroef, nemen we een verzinkboor of een spiraalboor met dezelfde dikte als de kop van de schroef en ruimen hiermee het gaatje ongeveer drie millimeter op (zie tekening). In de aldus verkregen holte verdwijnt de kop van de schroef. We kunnen dit gaatje opvullen met plamuur, als het werkstuk geschilderd moet worden en met kneedbaar hout het blank blijft. In beide gevallen vullen we het gaatje zo op, dat de plamuur of het kneedbaar hout iets boven het houtopper-

vlak uitsteekt. Als alles goed droog is, kunnen we het overtollige wegschuren.

Om schroeven in hout te kunnen draaien hebben we een schroevedraaier nodig. „Natuurlijk," zul je zeggen. Nou, er zijn legio knutselaars, die dat helemaal niet zo natuurlijk vinden. Zij nemen een aardappelmesje of erger nog. . . een beitel. Een beitel, die ook maar één keer als schroevedraaier gebruikt is, is natuurlijk waardeloos geworden. Wij nemen dus een goede schroevedraaier. Een goede schroevedraaier is doorgeklonken, dat wil zeggen dat er een klinknagel dwars door het blad en het heft loopt. Zo'n schroevedraaier kunnen we nooit „doldraaien" en we hebben er ons leven lang wat aan, tenminste als we hem niet gaan gebruiken als buig- of breekijzer.

Nu weer de vraag: welke maat? Dat is een moeilijke vraag, want eigenlijk moet de vouw (onderkant) van de schroevedraaier ongeveer even breed zijn als het gleufje in de schroefkop. Maar dan zouden we een hele verzameling schroevedraaiers moeten hebben. Daarom nemen we er voorlopig twee en wel één, waarvan de vouw acht millimeter breed is en één met een vouwbreedte van vier millimeter. Denk er vooral om, dat we de schroevedraaier altijd recht op de schroef zetten en stevig drukken, anders schiet de vouw uit de schroefgleuf en beschadigen we de schroef.

Nu zullen we eens een stukje gereedschap bekijken dat misschien minder bekend is, namelijk het kruishout. Het is een blokje, waardoor een vierkant latje kan schuiven. In dit latje, bijna aan het eind, zit een metalen kraspennetje. Het latje schuift door een gat in het blokje en kan door middel van een vleugelmoer worden vastgezet. Je zult zien, dat dit instrumentje bij het afschrijven van houtverbindingen absoluut onmisbaar is. Hoe we het gebruiken? Heel eenvoudig. De metalen kraspen wordt op maat gesteld. Staat de punt dus op de juiste afstand, dan draaien we de vleugelmoer vast. Door het blokje nu langs de zijkant van het te bewerken hout te schuiven, wordt de zaaglijn door de pen in het hout gekrast. We kunnen dit het beste met twee handen doen. Met de ene pakken we het eind van het kruishout beet en met de andere houden we het blokje vast. Regelmatig schuiven en niet te hard drukken.

Nu we het gebruik van het kruishout en van de winkelhaak kennen, staat niets ons meer in de weg om een paar eenvoudige houtverbindingen te bekijken. Vooral bij fijn werk kunnen we het hout niet gewoon maar op elkaar spijkeren. We zullen het bijvoorbeeld „op elkaar moeten inlaten". Dan krijgen we een „halfhoutverbinding" (zie de tekening). Laten we nu eens aannemen, dat we twee planken van tien centimeter breed en twee centimeter dik op elkaar moeten inlaten. We beginnen natuurlijk met het afschrijven, dus met de zaaglijnen erop te tekenen.

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.